

Επιτομή των Ανεψιών

Αριθ. 132871

Κωνσταντίνος

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ
ΕΤΟΣ Α: 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΛΕΥΣΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτική
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
1885

ΑΡΙΘΜ. 23. ΕΤΟΣ Α.
 Τόμος Α'. τῆ 1/13. Δεκεμβρίου 1885.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΑ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος δικαίως δύναται νὰ καυχῆται, ὅτι ἐν σχετικῶς ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι ἐπετέλεσε τῷ ὄντι ἀληθινὰ θαύματα ἐν τε ταῖς ἐπιστήμαις, ταῖς τέχναις, τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ. Ἀνεπίστους ἀνακαλύψεις ἐκαιμεν, ἰσχυρὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καθυπέταξεν εἰς ἑαυτὸν καὶ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὑπεδούλωσεν εἰς τὴν θέλησίν του τὸν τε χῶρον καὶ τὸν χρόνον. Κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα τοῖς φωτὸς πολλοὶ πνευματικοὶ ἀγῶνες διεξήχθησαν, καθ' οὓς οἱ ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἀμυνόμενοι καὶ παλαιότεροι ἐξῆλθον νικηφόροι, οὐχὶ δὲ ὀλιγώτεροι ἔρραυται ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ ἐγένοντο, ἂν τὰ ἐξαγόμενα σπουδαίως ἠλάττωσαν τὸν ἐκ τῶν ἄλλοτε τῶσαν καταστρεπτικῶν ἐπιδημιῶν φόβον, παρέχουσι δὲ ἤδη προφυλακὴν ἀπὸ τῶν παντοίων ἀσθενειῶν καὶ δύνανται νὰ ἐπιμηδύνωσι τὸν βίον καὶ νὰ διατηρῶσι ὑγιὲς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ παγκόσμιον ἐμ-

Ἡ ΑΧΟ ΜΠΕΡΤΕΛΑΙΣ. Κατὰ τὴν ἐκλογγραφίαν τοῦ H. Oehmichen.

πόριον, βοηθούμενον ὑπὸ τῶν τελείων τῆν σήμερον μέσων τῆς συγκοινωνίας, προσκομίζει πανταχοῦ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς ὑψηλοῦ καὶ οὕτω παρέχει τὴν παρήγορον ἐγγύησιν, ὅτι οὐδαμοῦ πλέον, ὅπου εἰς-ἔδυσεν ὁ πολιτισμὸς, δύναται ὄ ἀπειληθῆ ὁ ἀνθρώπος ὑπὸ σιτοδείας. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐκόλως δύναται τις νὰ νομίσῃ, ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἀδιαλείπτως πλέον προεγγίζει εἰς τὴν ἀτελεύτητον ὑγίειαν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἀλβιότητητα, οἷον φαίνονται ὅτι δύνανται νὰ παράσχωσι ἢ πνευματικὴ ἀνάπτυξις, ἢ μάρφωσις, αἱ ἀναπαύσεις καὶ αἱ ἀπολαύσεις βίου ἀβροῦ καὶ ἐκπεπολιτισμένου. Δυστυχῶς ὅμως τοῦτο δὲν συμβαίνει. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος οὐδέποτε εἶνε ὑγιής, ἥσυχος καὶ εὐτυχής, ἀδιάφορον ἂν οἰκοδομῇ καὶ διασκευάζῃ τὸν οἶκόν του ἐπὶ τὸ ἀνακαινικώτερον καὶ πολυτελέστερον, διότι τὴν λαμπρὰν ταύτην εἰκόνα τοῦ πολιτισμοῦ καλύπτει σκιερὸς καὶ θλίψις ὑποκρύ-

νεότερων χρόνων, διότι αληθώς εν τῇ οικοδομητικῇ δεξιότητι, πρέπει ἔλοι νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν ὅτι, ὁ νεώτερος κόσμος πολὺ ὑπολείπεται τοῦ παλαιοῦ. Μόνον ὑπὸ μίαν ἐσπῆν ἢ νεότερα οικοδομητικὴ λίαν ὑπερέβη τὴν παλαιὰν καὶ τὸ πλεονέκτημά της τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν ἰκανότητά, πῶς νὰ διεξεννήσῃ μεγάλας ἐκτάσεις καὶ νὰ συγκρατῇ κολοσσιαίας στέγας χωρὶς διαμέσων ἐρεισμάτων, ἀλλὰ μόνον τῇ βοήθειᾳ σιδηρῶν ἐλασμάτων, καταλλήλως χρησιμοποιουμένων. Τοιοῦτοτρόπος κατορθώθη νὰ κατασκευάζωνται γέφυραι, αὐτῆς δίκην γιγαντιαίων δικτύων ἀράχνης αἰωροῦνται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ νὰ ἐπιστεγάζωνται χωρὶς ἐκτάσεως τῷ ὄντι ἀχανοῦς. Χωρὶς νὰ κατασύγομεν εἰς μακρινὰ καὶ σπάνια παραδείγματα ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἓνα μόνον τῶν συνήθων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τοῦ Βερολίνου, πρὸς ὃν οὐδὲν ἴσον κατὰ τὸ μέγεθος οἰκοδόμημα ἔχει νὰ παραβάλλῃ ἢ ἀρχαϊότης. Ὁ σταθμὸς τοῦ Ἀνγάλτου ἐν Βερολίῳ ἔχει στέγην ἐκτάσεως κατὰ πλάτος 35 περίπου μέτρων, ὁ δὲ τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου σταθμὸς ἐν Λονδίῳ ἔχει στέγην πλάτους 54 μέτρων, οὐδὲν δὲ ὑπάρχει τὸ κάτωθεν θινόμενον νὰ ὑποβαστάσῃ τὸν κολοσσιαῖον τοῦτον ὄγκον ἐρείσμα. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τέρας τοιοῦτου εἶδους ἔσται ὁ σχεδιασθεὶς νέος κεντρικὸς σταθμὸς τῆς Φραγκφούρτης, ὅστις θὰ ἔχῃ παραλλήλως τρεῖς στοάς, ἀνὰ 54 μέτρων πλάτους ἐκάστην, καὶ τὰς τρεῖς θύρας τοιοῦτοτρόπος διατεταγμένας, ὥστε τὸ ἕλιν αὐτῶν ν' ἀποτελῇ ἓνα μόνον εὐρύτατον χοῖρον, εἰς ὃν ἐκβύλλουσιν ἐξ ἀμφότεροι κεντρικῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

Οὐδὲν ὑπάρχει πλέον τὸ κολῶον νὰ ἐπεκαταύσῃν ἔτι μᾶλλον οἱ εὐρέεις οὗτοι χώροι, οὐδὲν βεβαίως ἄλλο ἐκτός τοῦ ζητήματος τῆς ἐξουρέσεως τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων χρημάτων. Τοιαῦτά τινα κτίρια συνειδέξουν οἱ Γερμανοὶ ν' ἀποκαλέωσι „τολμηρά“, ἐν τούτοις πᾶς καλὸς μηχανικὸς οὐδέποτε κάμνει τολμηρὰ ἔργα ἐν τῇ τέχνῃ του, ἀλλὰ πάντοτε λίαν ἀκριβῶς ὑπολογίζει καὶ ἐξετάζει τὰς σχέσεις, γι-

νόσκει δ' ἀσφαλῶς πόσον δύναται τὸ ἔργον ν' ἀντιστῇ εἰς τυχαῖα φυσικὰ φαινόμενα, ὅσον θυελλας, μεγάλας νιφαστιβάδας καὶ τὰ παρόμοια. Ἀναμφιβόλως ἡ γέφυρα τοῦ Ταγ ἤτοι λίαν βροχιδύνας κατασκευασμένη, διότι εἰλίγει μόνον γνώσεις ἤρκειον, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι ἐπιγυνομένων καὶ μετρίων τινῶν μόνον τῆς φύσεως ταραχῶν δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ καταρρεύσῃ.

Ἐπ' ἐσχάτων ἤρξαντο καὶ ἐν Γερμανίᾳ νὰ γίνωνται μεγάλα πρόδοι, ἕσον ἀφορᾷ τὴν διὰ λίθων κατασκευὴν διαφόρων κτισμάτων, προορισμένων εἰς τὴν καθημερινὴν τοῦ κοινῶς χρῆσιν. Τούτου ὀφθαλμοφανῆ ἀπόδειξιν ἔχομεν τὴν ἐν Δρέσδῃ μεγάλην γέφυραν τοῦ Ἑλβ, θεωρουμένην ὡς ἐν τῶν θαυμάτων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης. Τὴν σήμερον δὲ ἀνοῦθεν καὶ κάτωθεν αὐτῆς ὑπάρχουσι σιδηροδρομικαὶ γέφυραι μετὰ πολὺ μεγαλειότερον ἀψίδων ὑπὲρ τὸν Ἑλβαν, χωρὶς ἐντούτοις νὰ ὑπάρχῃ τις ἔχων τὴν διάθεσιν νὰ θαυμάσῃ τὸ φαινόμενον καὶ νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ τοῦ κατορθώματι τούτῃ τῆς γεφυροποιίας.

Ὅμοιον κτίσμα πρὸς τὰς πυραμίδας, αἱ ὅσαι ἄλλως ἦσαν μόνον γιγαντιαῖοι τάφοι, οὐδὲν ἔχομεν τὴν σήμερον, ἀλλὰ πόσον θαυμασιώτερον ὡς ἀρχιτεκτονικὸν καὶ μηχανικὸν κατορθώμα εἶνε ἡ διάτρησις τοῦ ἁγίου Γοθάρδου, ἣτις ἐγένετο ἐν σχετικῶς τόσον βραχέϊ χρονικῷ διαστήματι. Ἐπὶ τεχνικῆν δ' ἐποψῆν πόσαι πρόδοι ἐπρεπο πρῶτον νὰ γίνωσιν, ὅπως ἢ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ὑποβρύχιος σήραγγῆ μὴ μόνον θεωρῆται ὡς εὐκόλως δυναμένη νὰ διατρηθῇ, ἀλλὰ καὶ μὴδὲ τὸ ἐλάχιστον τεχνικὸν ἐμπόδιον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἔλης ἐπιχειρήσεως. Ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὰ μηχανικὰ ταῦτα δημιουργήματα τὰ ὄρια τῆς τελειότητος κείνται ἐν τούτοις ἀκόμη πολὺ μακρὰν, εἶνε δὲ βεβαίον ὅτι τὰ τέκνα μας θὰ ἴδωσι καὶ θὰ θαυμάσωσι πολλὰ ἀκόμη ἀρχιτεκτονικὰ θαύματα, περὶ ὧν οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔνοιαν δύναται ἀκόμη νὰ σχηματίσωσιν οἱ γονεῖς των.

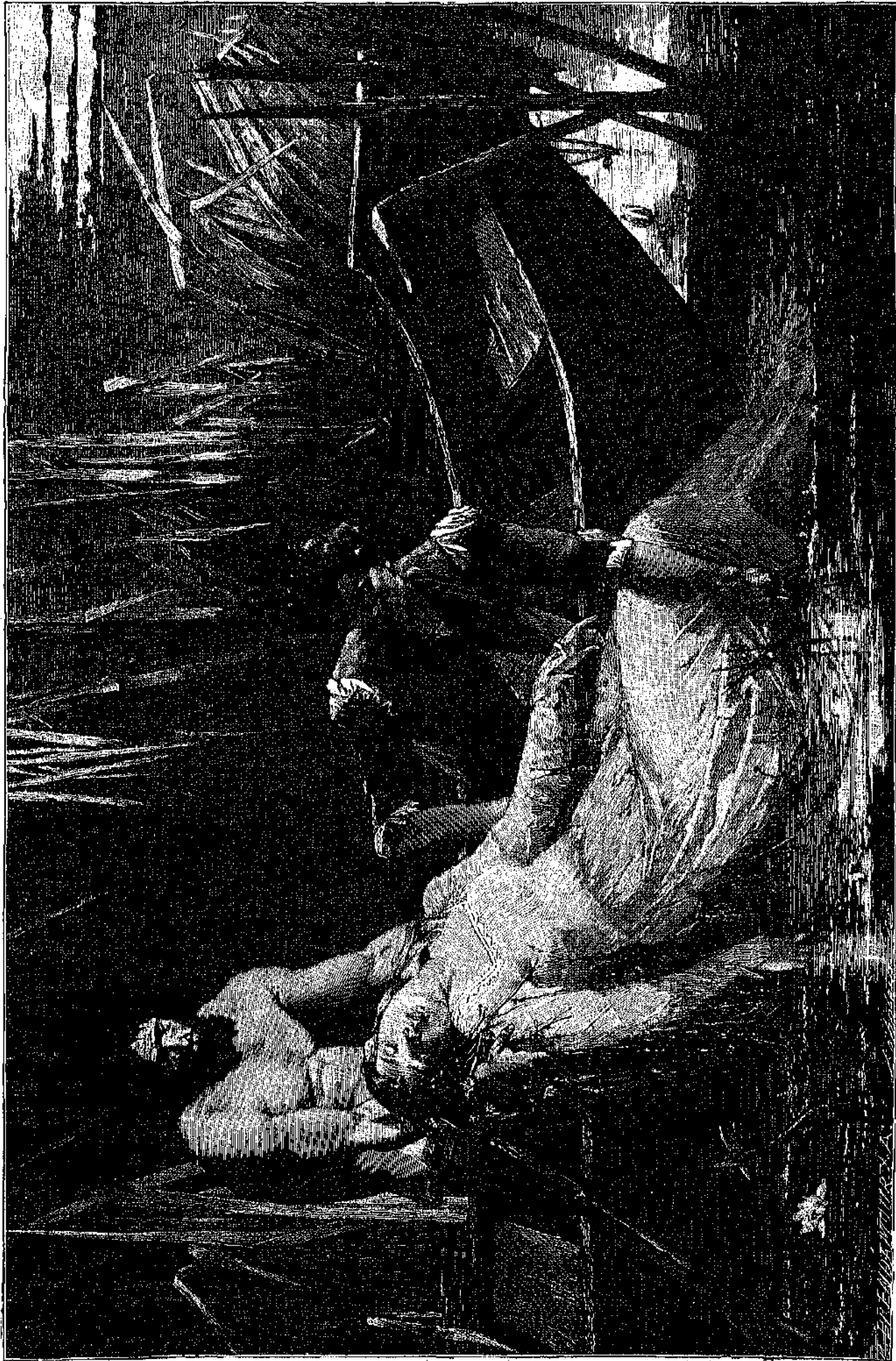
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Αἱ Βερσαλλίαι, τὰ ὑπερήφανα ταῦτα ἀνάκτορα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἀνοικοδομήθησαν ὑπὸ τοῦ Μανσάρ κυρίου ὡς μνημεῖον τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, ὁ δὲ βασιλεὺς ἠδύνατο ἐπίσης δικαίως νὰ εἴπῃ „Versailles c'est moi“, ὅπως εἶπε καὶ τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο λόγιον „l'etat c'est moi!“

Ἡ μεγαλοπρεπὴς συναναστροφή, ἣτις ἐπλήρου τὰς πολυτελεῖς ἐκείνας αἰδοῦσας, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ στρατηλάται, ὅτινες συνήροντο ἐν τοῖς διαφόροις δωματίοις πρὸς σύσκεψιν, παρήσαν ἐκὰ μόνον τῇ θελήσει καὶ προσαγγῆ τοῦ βασιλέως. Οἱ πρίγκιπες καὶ αἱ πριγκίπισσαι, οἱ αὐλικοὶ καὶ αἱ εὐνοούμεναι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Βερσαλλίαις, ἦσαν μόνον σκοτεινοὶ πλανῆται, μικροὶ καὶ ἀφανεῖς ἠοροφόροι περὶ τὸν ἥλιον στρεφόμενοι καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες φῶς καὶ ζῶην. Τὸ μέγα καὶ εὐρύχωρον ἀνάκτορον μετὰ τῶν ἐπιχρῶσων αὐτοῦ ὑπερήμων καὶ καλλιτεχνημάτων, τῶν λαμπρῶν κήπων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς πιδάμιον εἶχον κατασκευασθῆ πρὸς διασκεδάσιν καὶ ἀπόλαυσιν ἐνὸς καὶ μόνου, ἔπως καὶ ἀπαντες οἱ ἐν αὐτοῖς συναθροϊζόμενοι ἄνθρωποι ἔζων, ὅπως ἓνα καὶ μόνον εὐχαριστήσασιν. Μόνον ὁ βασιλεὺς ἔζη δι' ἑαυτὸν, ἢ δὲ λοιπὴ ἄνθρωπότης ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τῷ καταστῇ χρήσιμος, καὶ ὠφέλιμος.

Ἐξαιρετικὸν ὄλιον ἦτον ὁ Μανσάρ εἰς τὴν οικοδομὴν τῶν ἀνακτόρων ταύτων καταδραπάνησεν αἴκωσιν ἔτη τοῦ βίου του, διὰ τὸν βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν εὐθεωρεῖτο ἀπλῶς ὁ βραχίλων, ὁ διεξαγαγὼν ὅλα ταῦτα. Οὐδὲν ἐπίσης ἐσημείωνεν ἂν ὁ Ρακίνας, ὁ Βουαλω καὶ οἱ ἄλλοι ἠδύνατο ἐν τῷ μέλλοντι νὰ θεωροῦνται μεγάλοι ποιηταί, ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βερσαλλιῶν εἶχον ἀξίαν μόνον ὡς ἱστοριογράφοι τοῦ βασιλέως. Ὁ Βοσσουέτος δι' αὐτὴν δὲν ἦτον ὁ εὐγλωττότατος τῶν τότε φητόρων, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀπεσταλμένος, δι' οὗ ὁ Λουδοβίκος διεπραγματεύετο πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἀπέκτα τοὺς εὐνοϊκωτάτους δι' αὐτὸν ἔρους. Ὁ κάλαμος τοῦ La Bruyere καὶ ὁ χρωστήρ τοῦ Languet μόνον σκοπὸν εἶχον νὰ ζωγραφίσωσι τὴν εἰκόνα τῶν ὑποκειμένων ἐκείνων, ἕτινα εἶχον τὴν τιμὴν ν' ἀποτελῶσι τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως.

Καίτοι ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα εἶνε ἀρμοῦσαι ἀποδείξεις τοῦ ἀμέτρου ἐγωϊσμοῦ ἐνὸς μονάρχου, καταντήσαντος ἐπὶ τέλους νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν καὶ ἡμίθεον, ὑπῆρχεν ἐν τούτοις ἐν τῇ αὐτῇ του καὶ ἀξίωμα τι, τρανῶς ἀποδεικνύον πόσον ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον πάσης ἐργασίας καὶ ἀσχολίας, εἰς ἣν ὑπόκεινται οἱ ἄλλοι ὄνητοι, καὶ πῶς δι' ἕκαστον αὐτῷ ἐπιβαλλόμενον καθήκον εὐρισκία πάν-

Η ΟΦΘΑΙΑ ΑΝΑΠΟΡΜΕΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΩΝ.
Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ J. Bertrand

ΤΟ ΨΟΝ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.

Ἀπεργραφτος χαρα καὶ ἀγαλλίασις ἐπεκράτει τῇ 15. Μαρτίου τοῦ ἔτους 1493 ἐν τῇ μικρῇ πόλει τῆς Ἰσπανίας Πάλω. Ὑπὸ τὸν ἦγον τῶν κοιδίων ἐξήλθον σύμπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ ἐπορεύοντο ὡς ἐν πομπῇ πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπως χαμερτίσωσι τοὺς τολμηροὺς θαλασσοπόρους, οἵτινες πρὸ ἑπτὰ καὶ ἡμισίαις μηνῶν εἶχον ἀποπλεύσει ἐνταῦθεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀνεκαλύψωσι τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ παλαιῦ κόσμου, καὶ ἀνεκάλυψαν τὸν νέον κόσμον. Ἐγχαίρον καὶ ἠγάλλοντο, ἔτι ἀνεκαλύφθη ἡ νέα εὐδὸς πρὸς τὰς μυθώδεις χώρας τῆς Ἰνδικῆς καὶ τὴν χρυσοφόρον νῆσον Ἰσπαγκού, ἔτι τὸ ὄνειρον τοσοῦτον αἰῶνων ἐξεπληρωθῆναι καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη οὐδὲ κἀν νὰ μαντεύσων, ὅτι ἡ πραγματικότης ἦτο κοινὸν ὑπερέτα πάντων τῶν ὄνειροπολημάτων τῶν προηγουμένων χρόνων καὶ ἔτι διὰ τοῦ Κολόμβου εἰς τὴν παλαιὰν γῆν προσετέθη μία ἀκόμη ἀπέριστος καὶ ἀγνώστη ἥπειρος. Τὸ ἐσκέπτετο τότε ἐν Πάλω, ὅτι ὁ καταπλέων θαλασσοπόρος ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ νέου κόσμου; Ἐπὶ ὀλιγοτέρον ἐγίνωσκε τοῦτο ὁ εὐτυχὴς Γενουήσιος, ὅστις ἐν θριάμβῳ διέσχισε τὴν Ἰσπανίαν σπεύδων πρὸς τὴν ἐν Βαρκελώνῃ συνηγμένην ἀσπλῆν τοῦ βασιλέως. Πρὸ τῶν κυλίων τῆς πόλεως ταύτης παρέταξε τὴν μεγάλην του συνοδίαν προτάξας τὰ τρανώτατα μαρτύρια τοῦ κατορθώματός του. Καὶ ἐν πρώτοις ἐβλεπέ τις ἐκεῖ τοὺς πρώτους Ἰνδοὺς, οἵτινες ἐπάτησαν εὐρωπαϊκὴν ἕδαφος, φέροντας τὴν ἀλλόκοτον ἐθνικὴν αὐτῶν στολήν, τούτους παρακολούθουν ἄνδρες, φέροντες τὰ προϊόντα τῶν ἀνεκαλυφθεισῶν νήσων καὶ ἐθαύμαζον ἠθέμιζον ὁ ἀπειροπληθὴς ὄχλος τὰ χρυσῶν σκεύη, λάμποντα καὶ σπινθηροβολοῦντα ἐντὸς ἀνοικτῶν κλισίων, ἀπεινώμαζε τὰ ὄγκωδη καὶ βαρέα δέματα τοῦ βάμβακος καὶ τὰ πλήρη πεπέρους κιβώτια, εὐδαίτω τοὺς ποικιλοχρῶδεις ψιττακοὺς καὶ περιέργως ἀλλὰ μάλιστα ἐνόμισαν νὰ μάθωσι τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων παραδόξων πτηνῶν, τὰ ὅσα μὲχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδεὶς τῶν σοφῶν τοῦ παλαιῦ κόσμου δὲν εἶχε γνωρίσει οὐδὲ περιγράψει. Καὶ ὅπισθεν εἰς μυθώδους ταύτης καὶ μεγαλοπρεποῦς συνοδίας ἔβρην ἐφιππος ὁ Κολόμβος, περιστοιχίζομενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἵπποτων καὶ πρώτων εὐπατριδῶν τῆς Ἰσπανίας! Ὁδδὲν λοιπὸν ἄπορον ἂν ἦμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγαλεπήθλου ἀνδρός ὁ τε βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἠγέρθησαν τοῦ θρόνου τῶν καὶ τὸν πρὸ αὐτῶν γονυπετήσαντα ἄνδρα ἔσπευσαν ν' ἀνεγείρωσι καὶ ἀναγκάσωσι παρ' αὐτοῖς νὰ καθήσῃ.

Καὶ ἔσπευσε λοιπὸν ὁ Κολόμβος εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἦτο πεπρωμένος ἐκ τῆς πείρας νὰ μάθῃ, ὅτι ἀγνωμοσύνη εἶνε ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ ἀμοιβὴ καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον μόνον ἡ δάφνη τῆς δόξης τοῦ β' ἀναδίσθη τὸ χλοερώτερον καὶ εὐωδέστερον φύλλο.

Διηγούνται ἔτι μικρὸν μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ταύτην εἰσοδὸν εἰς Βαρκελώναν ὁ καρδινάλιος Μενδούζας παρέθηκε μέγα συμπόσιον πρὸς τιμὴν τοῦ Κολόμβου. Τὸν ἦδη εὐνοούμενον καὶ πανίσχυρον ἄνδρα ἐσέβητο καὶ ἐθυμία καὶ ἡ ἀσπλῆ καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ συμπόσιῳ ἐκείνῳ παρήσαν πάντες, οἱ τε φίλοι αὐτοῦ καὶ οἱ ἐχθροί. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔπεισον ἐν κρυπτῷ τὰ μένεα κατὰ τοῦ ξένου, ὅστις εἶχε κρούσει πατὴρ τὴν πύλιν τῆς μονῆς τῶν Φραγκισκάνων Ῥαβδίδα ὡς ἐπαίτης, κατατρογόμενος ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ ὅστις ἦδη

ἔφερον εἰς τὸν θρόνον τῆς ὑπερηφάνου Ἰσπανίας τόσῃ δύναμιν καὶ δόξαν. Ἐν τῇ φθόνῳ αὐτῶν ἠγωνίζοντο νὰ μειώσωσι τὴν ἀξίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κολόμβου καὶ νὰ παραστήσωσι αὐτὸν ὡς ἀπλοῦν τινα μόνον, ἀλλ' εὐτυχῇ τυχοδιώκτην, ἐπιδειξίως κατορθώσαντα νὰ διεξαγάγῃ ξένα σχέδια. Καὶ ἐν τῷ συμπόσιῳ ἐκείνῳ εἰς τῶν ἀδικῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ διὰ λόγων τὸ ἀναφύμενον τοῦτο εἰδεχθὲς αἰσθημα. Δολίως ἠρώτησε τὸν ναύαρχον, ἂν ἀληθῶς τὸ εἰδετέλεσον ἔργον ἦτο τόσον δυσχερὲς καὶ ἂν ἄλλος τις, ὀλιγοτέρον ἀγχινοὺς καὶ τολμηρὸς, δὲν ἠδύνατο ἐπίσης δυναθῆναι νὰ τὸ διεξαγάγῃ.

Τότε, λέγεται, ὁ Κολόμβος ἀπηύθυνεν αὐτῷ τὴν ἀντερωτήσιν, ἂν ἠδύνατο νὰ στῆσῃ ὦδον ὕδριον ἐπὶ τῆς λείας τραπέζης. Πάντες ἔσπευσαν νὰ τὸ δοκιμάσωσι, ἀλλ' οὐδεὶς κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ, ὅσοι οὐ ὁ Κολόμβος ἀρπάσας ἐν τοιαύτῳ, ἔθραυσε τὴν ἀκραν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, οὕτως, ὡςτε ἔστη τὸ ὦδον. Οὕτω δὲ ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἐναντίον, ὅτι δὲν ἀρκεῖ τις νὰ γνωρίζῃ μόνον ὀρισμένον τι σχέδιον, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐπίσταται τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα, κατ' ἃ τὸ σχέδιον τοῦτο εἶνε δυνατόν νὰ διεξαχθῇ.

Ταῦτα λέγουσιν οἱ μεταγενέστεροι χρονογράφοι ἐν τοῖς ἱστορίαισιν αὐτῶν καὶ προσθέτουσιν, ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο γινώσκουσι μόνον ἐξ ἀκοῆς. Δικαίως ἕμεις κάμνομεν τὴν δικαιολογικὴν ταύτην προσθήκην, διότι ἡ ἀφήγησις ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων ἀνεκδότων, τὰ ὅσα λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν χρονικῶν περιστάσεων συντομώτατα καὶ προσφυστάτα διαφωτίζουσιν ὀρισμένα τινὰ συμβεβηκότα. Καὶ ἀληθῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν κἀνὲν παράκονον, ὅτι μέχρις ἡμῶν διεσπύθη ὁ μῦθος περὶ τοῦ ὦδου τοῦ Κολόμβου, διότι ἐξ αὐτοῦ ἐμάθομεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡδῆ ἡμῶν ἡλικίας τὴν κτηρὰν ἀδικίαν, δι' ἧς ὑπὸ τῶν συγγρόνων ἀνημερίθησαν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μεγάλου θαλασσοπόρου.

Τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ ὦδου τέγνασμα ἐγίνωσκον καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ Κολόμβου. Οὕτω λέγεται ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων Φίλιππος Βρουνελλέσκης, ὅτε ἐν ἔτει 1421 μετεκλήθη εἰς Φλωρεντίαν ὅπως ἐπιστεγάσῃ διὰ θόλου τὸν τότε οἰκοδομηθέντα καθεδρικὸν ναὸν τῆς Σάντα Μαρίας, δὲλ Φιόρε, ὑπέβαλεν εἰς τοὺς περιέργους αὐτοῦ ἀντιζήλους τὸ αὐτὸ τοῦ ὦδου αἰνίγμα. Οὗτοι ἐβλάζον ἀκαταπαύστως τὸν τεχνίτην νὰ τοῖς ἐπιδείξῃ τὸ σχέδιον αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ τούτου προέτεινε αὐτοῖς νὰ στῆσωσιν ἐν ὦδον ἐπὶ τῆς ἀκρας του. Ὅτε δὲ κατόπιν γνωσθέντος τοῦ πράγματος ἀνεφώνουν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐγνώριζον τὸ τέγνασμα, ἀπήντησε γελῶν ὁ Βρουνελλέσκης ὅτι ἐπίσης οὐκ ἤξευρον καὶ αὐτοὶ νὰ κατασκευάσωσι τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν ἔβλεπον τὰ διάφορα αὐτοῦ σχέδιασμα.

Ἀλλὰ περὶ τούτων δὲν μᾶς μέλει· οἱ περὶ τὴν φιλολογίαν καὶ τὰ λοιπὰ ἀσχολούμενοι ὡς ἀνθρώποι πόθεν ἀληθεῖς ἐπήγαγεν ἢ παράδοσις καὶ ἂν ἦνε ἀληθής. Ὁ καλλιτέχνης λαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν του, χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ περὶ τῆς ἀσθητικῆς ἀληθείας, ἀμέσως ἐκ τοῦ βίου, καὶ διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν κατὰ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας παλαιόντα Κολόμβον οὐδὲν ἄλλο καταλληλότερον θέμα ἠδύνατο νὰ εὑρῇ πρὸς ἐκλογὴν. Ἰδοὺ, μᾶς παρουσιάζει τὸν τολμηρὸν

ΤΟ ΨΟΝ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.

Κατὰ τὴν εἰσαγωγήν τοῦ Leo Reiffenstein.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΕΥΡΜΟΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Χρόνος νεοσφάδων, υπό Δρ. Ε. Μ. — Κολοσσαί της νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς. — Ὁ ἐπιτομὴ τῆς πλετογραφίας. — Ἡ Ὀσφρία ἀνατομικῶς ἐκ τῶν ὀστέων, εἰς τὸν J. Bertrand, σελ. 333. — Χειμερὸν τῶν φυτῶν καθήματα, υπό Δρ. Ε. Μ. — Μαργαρίται ἐκ τῶν τοῦ Καραῖ. — Πρὸς τὸν Καραῖ (ἐκ τῶν σελ. 377). — Νεώτα ἐπιστήμη. — Ἰνδία. — Ἐπιστολὴ ἐξ Ἑσπερίας. — Σημεῖα ἀσθματικῶν. — Ἰατρικὴ εἰς ἀσθενεῖς τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν.

Επιμέλειαν ἔχει Ἡ. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Πωλεῖται ἐν τῇ Νέῃ Ἐκδόσει, ἐν τῇ Νέῃ Ἐκδόσει, ἐν τῇ Νέῃ Ἐκδόσει. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. — Ἰατρικὴ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν.